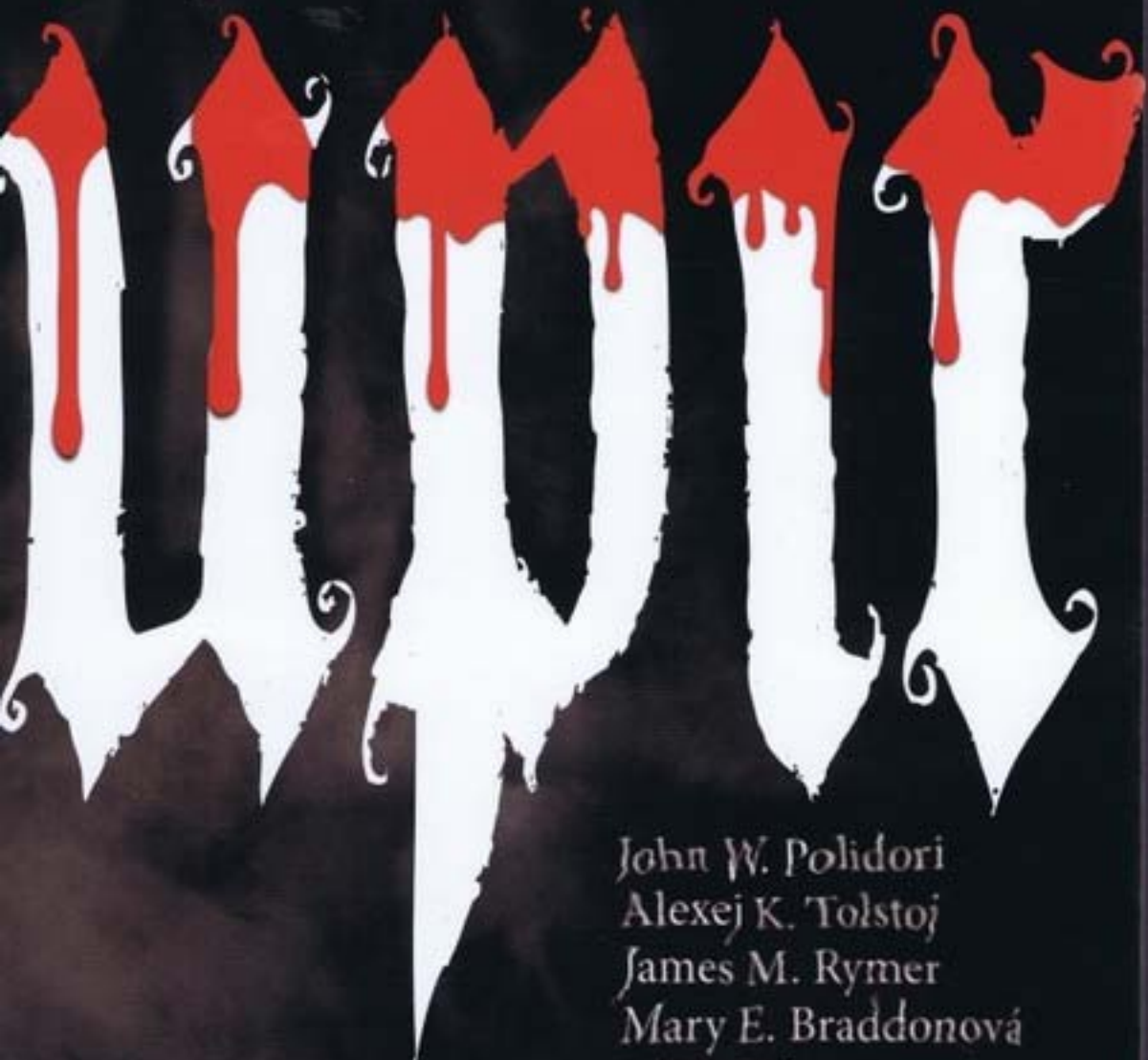

Na počiatku bol

John W. Polidori
Alexej K. Tolstoj
James M. Rymer
Mary E. Braddonová
Edith Whartonová

EUROPA

Na počiatku bol

Wii

Na počiatku bol Upír

Preklad © Aňa Ostrihoňová (1, 3, 4, 5), Ján Ferenčík (2) 2012

Doslov a medailóny autorov © Peter Uličný 2012

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2012 [bee&honey](http://www.beeandhoney.sk)

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2012

Ako piaty zväzok edície Renfield vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2012

Prvé slovenské vydanie

Ilustrácia na tejto strane pochádza od neznámeho autora a bola použitá na obale prvého knižného vydania Varney the Vampire; or, the Feast of Blood z roku 1847.

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89111-82-4

John William Polidori

Alexej Konstantinovič Tolstoj

James Malcolm Rymer

Mary Elizabeth Braddonová

Edith Whartonová

EUROPA

John William Polidori

UPÍR

John William Polidori (1795 – 1821)

Postavu upíra priviedol do literatúry osobný lekár a spoločník slávneho anglického básnika Georgea Gordona Byrona. Keby si predchádzajúcu vetu prečítal sám Polidori (k nevšednému menu prišiel po otcovi, talianskom emigrantovi), možno by ho pichlo pri srdci. Od istého času totiž túžil, aby o ňom svet nehovoril iba v súvislosti s Byronom. On sám sa chcel stať známym a obdivovaným spisovateľom. Bohémkym životom sa tomu rozhodne blížil, s tvorbou to bolo horšie. Krátko po tom, čo publikoval svoj prvý literárny pokus – práve poviedku Upír (The Vampyre, 1919) dokonca zanechal lekárske remeslo i svojho slávneho priateľa a začal písať. Ale svet pred jeho literárnym umením nepadol na kolená. Aj to je možno dôvod, prečo si ako dvadsaťšesťročný siahol na život – finančne zruinovaný, zadlžený z hazardných hier, alkoholických a drogových radovánok. Napriek smutnému koncu sa Polidori – tam na druhom svete – môže predsa len cítiť spokojný. Svet naňho napokon bude spomínať ako na spisovateľa a držiteľa dôležitého prvenstva...

Uprostred spoločenského útľmu londýnskej zimy sa na rôznych večierkoch smotánky vyššej triedy začal objavovať šľachtic, ktorý na seba pútal pozornosť skôr svojou odlišnosťou než postavením. Na veselie okolo seba hľadel nezúčastnene, akoby nebol schopný byť jeho súčasťou. Zjavne ho však priťahoval koketný smiech, ktorý by jediným pohľadom dokázal zmariť a do bezstarostných sŕdc zasiat' semenko strachu. Tí, čo k nemu vzhládali s úctou a bázňou, sami nedokázali vysvetliť prečo. Niektorí to pripisovali mŕtvolne sivému pohľadu, síce ním nevedeli prevrátať cudziu tvár a odhaliť najskrytejšie tajomstvá srdca, no sklžol po nej s chladnosťou ocele mraziacej do morku kostí. Jeho neobyčajný zjav priam nútil hostiteľov, aby ho pozývali na každý večierok. Všetci ho chceli vidieť. Na členov vyšších kruhov totiž doľahla ťažoba zimnej nudy, túžili po akomkoľvek vzrušení a boli preto nesmierne vďační za takéto rozptýlenie. Napriek mŕtvolnej bledosti svojej tváre, ktorá nezrumenela ani skromnosťou ani náhlym poryvom vášne, mal nádherné črty a mnohé lovkyně dobrodružstiev pochybných mravov sa pokúšali získať jeho priazeň a vydolovať z jeho očí aspoň malý náznak niečoho, čo by mohli nazvať citom. Lady Mercerová, známy to terč posmeškov, sa mu vrhla do cesty a urobila hádam úplne všetko preto, aby si ho naklonila. Márne. Keď pred ním stála, upieral svoj zrak do jej očí, a napriek tomu akoby si ju nevšímal. Dokonca na neho nezabrali ani jej nehanebné bezočivé triky, a tak sa radšej stiahla do ústrania. Ale skutočnosť, že ho bežná nevernica nevedela očariť, neznamenala, že by mu ženy boli ľahostajné. S cnostnými manželkami a nevinnými dcérami sa však rozprával veľmi diskkrétne a len málokto si preto všimol, že sa dámam vôbec prihovára. Mal povest' presvedčivého rečníka. A či už to bolo tým, že táto schopnosť prevyšovala podivnosť jeho charakteru, alebo že niektorým slečnám lichotila nenávisť, ktorú prechovával voči nemravnosti, často sa ocitol v kruhoch žien, ktoré svoju povest' budovali na svojich cnostiach a nie medzi tými, ktoré ju špinili nemiestnym správaním.

Približne v rovnakom čase zavítal do Londýna mladý džentlmen menom Aubrey. Bol sirota a na svete mu zostala len sestra a veľké bohatstvo po rodičoch, ktorí umreli, keď bol ešte dieťa. Napospas osudu ho ponechali aj poručníci domnievajúci sa, že ich povinnosťou je starať sa tak akurát o jeho majetok, pričom starostlivosť o oveľa dôležitejšie bohatstvo jeho duše ponechali na svojich ziskuchtivých podriadených. Chlapec tak pestoval viac svoju predstavivosť ako zdravý úsudok. Preto si veľmi potrpel na česť a úprimnosť, ktoré denne do záhuby privádzajú mnohých mladých mužov hľadajúcich šťastie vo veľkom svete mesta. Myslel si, že všetci sú čestní a že prozreteľnosť im do cesty priplietla zlé mravy len preto, aby bol celkový obraz sveta pestrejší, tak ako ho poznáme zo sentimentálnych románov. Vo svojej naivite veril, že dedinská chudoba je len otrhané oblečenie, ktoré je inak teplé, a ktoré je zaplátané iba preto, aby lepšie lahodilo maliarovmu oku. Rovnako bol presvedčený, že sny básnikov sú každodennou skutočnosťou života. Bol pekný, úprimný a bohatý. Z týchto dôvodov ho hneď, ako vstúpil do vyšších spoločenských kruhov, obletovali matky snažiace sa čo

najlepšie vykresliť vädnúcu krásu svojich frivolných dcér. Ich rozžiarené tváre a dychtivé oči vždy, keď otvoril ústa, ho mylne utvrdzovali o veľkosti jeho talentu a dôleživosti. Keďže na romantike svojho osamelého života veľmi lipol, bol prekvapený, že podobne ako sa oheň lojových a voskových sviec nemihá preto, že by bol v miestnosti duch, ale preto, že im dohára knôť, ani krásne obrazy a opisy obsiahnuté v množstve kníh, ktorých čítanie tvorilo jeho prípravu na život, sa vôbec nezakladali na skutočnosti. V takomto živote v kruhoch, ktoré sa líškali jeho márnivosti, našiel isté uspokojenie práve v čase, keď mu skrížila cestu osoba opísaná vyššie.

Pozoroval ho. Samotná nemožnosť vytvoriť si akýkoľvek názor na charakter muža pohľteného samým sebou, ktorý neprejavoval postoj k pozorovaným veciam okrem toho, že dával najavo svoj tichý súhlas s ich existenciou. Aubreyho fantázii to umožnilo predstavovať si všetko, čo lichotilo jeho sklonom k extravagantným myšlienkam, a tak si čoskoro zo svojho objektu vytvoril romantického hrdinu a rozhodol sa pozorovať predmet svojej záľuby, a nie skutočnú osobu, ktorá pred ním stála. Zoznámil sa s ním, venoval mu pozornosť a postúpil až tak ďaleko, že dotýčny vzal vždy jeho prítomnosť na vedomie. Postupne zistil, že obchody lorda Ruthvena sa komplikujú a onedlho sa z poznámok utrúsených na večierku dozvedel, že sa chystá odcestovať. Túžil po informáciách, ktoré by mu umožnili spoznať túto záhadnú bytosť, ktorá dovtedy dráždila jeho zvedavosť, a tak svojim poručníkom naznačil, že prišiel čas, aby sa vydal na cesty. Mnohé generácie považovali takéto poznávanie sveta za potrebné na to, aby mladí muži podnikli niekoľko rýchlych krokov na ceste dospievania vedúcej k múdrosti starých. Cestovanie zabezpečilo, že nepôsobili, akoby padli z oblakov vždy, keď sa škandalózne intrigy v spoločnosti spomenuli ako predmet posmechu či uznania v závislosti od zručnosti preukázanej pri ich uskutočnení. Poručníci súhlasili a Aubreyho, ktorý hneď svoje zámery spomenul pred lordom Ruthvenom, prekvapilo pozvanie, aby cestovali spoločne. Polichotený takýmto prejavom úcty od človeka, ktorý zjavne nechcel mať s ľuďmi nič spoločné, s radosťou toto pozvanie prijal a o niekoľko dní sa preplavili na kontinent.

Aubrey, ktorý dovtedy nemal príležitosť dôkladne preskúmať charakter lorda Ruthvena, si teraz, keď ho mal možnosť sledovať pri mnohých činnostiach, uvedomil, že dôsledky jeho správania vôbec nezodpovedali tomu, čo mal pôvodne zrejme v úmysle. Jeho spoločník nešetril prejavmi štedrosti. Povaľáči, vagabundi či žobráci z jeho rúk dostali viac než potrebovali na skončenie najhoršieho trápenia. Aubreyemu však nemohlo uniknúť, že svoju dobročinnosť nezacieľoval na počestných ľudí kvárených nešťastím. Takýchto chudobných posielal od dverí s veľmi zle maskovaným úškrnom na tvári. Keď však za ním prišiel zhýralec s prosbou o niečo, čo nemalo zmierniť jeho chudobu, ale pomôcť tomu, aby si ďalej bahnil vo svojich neduhoch alebo, aby sa ešte hlbšie ponoril do močiara žobroty, odišiel s bohatým milodarom. Myslel si však, že za to môže väčšia dotieravosť skazených ľudí, ktorí sú vo svojich žiadostiach vytrvalejší než

hanbliví poctiví žobráci. Existovala však jedna stránka dobročinnosti jeho lordstva, ktorá mu stále viac a viac klala oči. Každý, koho svojimi milodarmi poctil, časom zistil, že sú prekliatím, pretože ho dovedli na šikmú plochu alebo potopili vo vodách toho najúbohejšieho zúfalstva. Aubrey bol prekvapený zjavným nadšením, s ktorým jeho spoločník v Bruseli a v iných mestách, cez ktoré prechádzali, vyhľadával semeniská hriechu a módných nerestí. Tam ho opantal duch kartových hier. Hral a aj šťastena mu priala. Teda až dovedty, kým sa oproti nemu neposadil niektorý z falošných hráčov. Vtedy prehral viac ako získal. Spoločnosť naokolo však vždy pozoroval s nemenným výrazom v tvári. Oči sa mu zaligotali, len čo stretol mladého energického muža či otca početnej rodiny, ktorý nemal šťastie v hre. Vtedy sa jeho pranie stalo rozkazom osudu. V takých chvíľach zabudol na neprítomný pohľad blúdiacej duše a jeho oči sa zaleskli ako oči mačky pohrávajúcej sa s polomŕtvou myšou. V každom meste za sebou zanechal mladíkov kedysi plných života, vytrhnutých z kruhov svojich milovaných, hrešiacich v samote plesnivých kutíc na osud, ktorý im do cesty priviedol takéhoto záškodníka. Mnohí z otcov zostali sedieť v horúčke uprostred veľavravných pohľadov svojich hladných detí bez jediného haliera z kedysi obrovského majetku, za ktorý by si zadovážili aspoň trochu jedla na večeru. Napriek tomu si od hracieho stola neodnášal žiadne peniaze. Ihneď všetko vložil znovu do hry, zvyšoval stávky a zruinoval ostatných a aj posledného cnostného človeka vytrhol z objatia nevinnosti. Česť nedokázala súperiť s prefíkanosťou skúsenejšieho. Aubrey chcel vždy svojho priateľa poprosiť, aby s dobročinnosťou, čo každého finančne a morálne potopí a nevedie k žiadnemu zisku, prestal. Tento rozhovor však oddŕaľoval. Každý deň čakal na príležitosť povedať pár úprimných slov od srdca. Nikdy sa tak nestalo. Vždy, keď lord Ruthven sedel vo svojom kočiari a prechádzal divokou prírodou, sa správal rovnako – jeho oči hovorili ešte menej než jeho pery. Napriek tomu, že sa Aubrey nachádzal v blízkosti predmetu svojej zvedavosti, neboli jeho otázky zodpovedané a mohol si len zbožne želať, že sa mu raz podarí odhaliť to tajomstvo, ktoré v jeho bujnej predstavivosti nabralo rozmery nadprirodzeného.

Krátko na to dorazili do Ríma a na istý čas sa Aubreyemu jeho spoločník stratil z dohľadu. Kým Ruthven hľadal pamiatky v inom, takmer opustenom meste, Aubrey zostal v spoločnosti pravidelne sa stretávajúcej pri raňajkách v dome istej talianskej grófkky. Zaneprázdneného príjemnými povinnosťami, ho zastihli listy z Anglicka, ktoré otváral s túžobnou netrpezlivosťou. Prvý list mu písala sestra a z papiera na neho dýchala čistá láska, ktorú k nemu prechovávala. Ostatné boli od jeho poručníkov a po ich prečítaní zostal zarazený. Ak sa predtým aj do jeho mysle vkradla myšlienka o zle ovládajúcom jeho spoločníka, tieto listy mu dali dostatočne dobrý dôvod na to, aby tejto myšlienke uveril. Jeho poručníci naliehali, aby svojho spoločníka ihneď opustil a tvrdili, že jeho povaha je zákerná a zlá. Jeho neodolateľná príťažlivosť, hovorilo sa v liste, robí jeho nemravné spôsoby pre spoločnosť ešte nebezpečnejšími. Zistili, že

jeho nenávisť prechovávaná voči neverným ženám nie je prejavom nevôle voči ich správaniu. Túžil len, aby jeho obeť – komplici v zločine, pre jeho vlastné potešenie, spadli z čo najvyššieho útesu čistej poctivosti do najhlbšej priepasti hanby a potupe-
nia. Jedným slovom všetky slečny, ktoré vyhľadával zjavne kvôli ich cnosti, po jeho odchode odhodili svoju masku a neštítali sa ukazovať svoj charakter pokrivený nemravnosťou pred zrakom celého sveta.

Aubrey sa rozhodol opustiť človeka, v ktorého povahe sa doteraz neobjavila ani jedna stránka, ktorá by vôbec stála za zmienku. Zaumienil si, že nájde nejakú dobrú zá-
mienku na to, aby sa ich cesty nadobro rozišli, a tak sa rozhodol, že si nenechá ujst' žiadnu príležitosť, ktorá by mu takýto dôvod mohla poskytnúť. Začal s ním chodiť na večierky a čoskoro si všimol, že jeho lordstvo má v úmysle zneužiť nevinnosť hosti-
teľkinej dcéry. V Taliansku je zriedkavé, aby sa slobodné dievča voľne pohybovalo na večierkoch, a preto musel lord Ruthven svoje plány realizovať potajme. Aubrey však sledoval každý jeho pohyb a veľmi skoro prišiel na to, že si s mladou slečnou dohovo-
ril schôdzku, ktorá by určite skončila zruinovaním povesti nevinného, hoci nerozváž-
neho, dievčaťa. Neváhal a lorda Ruthvena navštívil v jeho apartmáne a bez dlhých rečí sa ho opýtal, aké má úmysly s touto mladou dámou, pričom mu priznal, že vie o ich schôdzke naplánovanej ešte na ten istý večer. Lord Ruthven odpovedal, že jeho úmysly sa nijako neodlišujú od úmyslov iných mužov v danej situácii, a keď Aubrey naliehal, aby mu povedal, či sa s tou slečnou hodlá zosobášiť, len sa zasmial. Aubrey hneď odi-
šiel a lordovi napísal odkaz, že už ďalej nemôže sprevádzať jeho lordstvo na cestách a sluhovi nariadil, aby pohľadal iné bývanie. Matke danej slečny oznámil všetko, čo vedel nielen o záležitosti týkajúcej sa jej dcéry, ale aj o charaktere jeho lordstva. Nočnej schô-
dzke sa tak zabránilo. Na druhý deň lord Ruthven len poslal sluhu s potvrdením, že pri-
jal Aubreyho odkaz, ale ani slovom nenaznačil, že by ho upodozrieval zo zmarenia stretnutia s talianskou slečnou.

Potom, čo odišiel z Ríma, Aubrey zamieril do Grécka. Keď prešiel polostrovom, ocitol sa v Aténach. Ubytovanie si zabezpečil v dome jedného Gréka a čoskoro sa za-
mestnal mapovaním zašlej slávy pamiatok ukrytých pod nánosmi pôdy či machu všet-
kých odtieňov zelenej. Pod tou istou strechou ako on bývala bytosť taká krásna a jemná, že by mohla byť modelom pre maliara, ktorý by chcel na plátne zobrazit' prisľúbené slasti Mohamedovho raja. Jej oči však hovorili príliš na to, aby si ktokoľvek mohol po-
myslieť, že môže patriť medzi maľované bytosti bez duše. Človek by gazelu považoval za nemotornú, keď videl toto dievča tancovať na lúke. Ľahký krok Ianthe sprevádzal Aubreyho často na jeho cestách za starožitnosťami a stávalo sa, že keď dievčina celkom bezmyšlienkovite naháňala motýľa, odhalila svoje pôvaby v plnej kráse. Akoby plá-
vala vzduchom pre potešenie jeho túžobného pohľadu a on v tej chvíli zabudol na nápis, ktorý sa mu práve podarilo rozlúštiť z takmer zmazaných písmen na starej tabuľke, pretože sa pri pohľade na jej telo antickej múzy zasníval. Jej vlasy sa zvykli zalesknúť

žiarou, ktorá môže poslúžiť ako ospravedlnenie roztržitosti antikvára, ktorý nechal svoje myšlienky preletieť od predmetu, o ktorom si predtým myslel, že je životne dôležitý, na správnu interpretáciu niektorej z pasáží v knihe antického cestopisca Pausania. Prečo sa však pokúšať o opis krásy, ktorú všetci cítia, ale nikto nedokáže oceniť? Bola to nevinnosť, mladosť a pôvab neskazené svetskými večierkami a vydýchanými bálóvymi tančiarňami. Zatiaľ čo zbieral materiál na svoj neskorší výskum, postávala vedľa neho a sledovala magické ťahy, ktoré robil ceruzkou, keď sa snažil zachytiť scény jej rodnej krajiny. Potom mu opísala tradičné tance na veľkej lúke, vykreslila vo všetkých jasných farbách mladej pamäti okázalosť svadobných obradov, ktoré si pamätala z detstva a potom prešla k témam, ktoré zjavne na ňu robili väčší dojem a prerozprávala mu všetky desivé príbehy svojej dojky o nadprirodzených bytostiach. Vážnosť, s akou tieto rozprávky hovorila a jej zjavná viera vo všetko nadprirodzené, vzbudili dokonca aj Aubreyho pozornosť. Občas, keď mu rozprávala príbeh o žijúcom upírovi, ktorý trávil roky medzi ľuďmi a priatelil sa s nimi, pričom sa každý rok posilnil zmarením života pôvabnej ženy, aby si predĺžil svoju existenciu na nasledujúce mesiace, Aubrey mu stuhla krv v žilách. Napriek tomu sa snažil vysmiať z takýchto naoko hroznych príbehov. Ianthe mu však dokázala vymenovať starcov, ktorí upíra medzi sebou objavili potom, čo našli niekoľkých príbuzných a pár detí poznačených zubmi tohto netvora. A keď zistila, že jej príbehom neverí, prosila ho, aby si z nich neuľahoval, pretože každý vie, že tým, ktorí sa odvážili pochybovať o existencii upírov, sa do života vždy priplietol dôkaz. Až ten ich vždy za cenu veľkého žiaľu, donútil uznať, že tie príbehy sú naozaj pravdivé. Podrobne mu opísala, ako tieto netvory zvyknú vyzerat' a on sa zrazu vydesil, pretože v tom opise spoznal črty lorda Ruthvena. Napriek tomu však zo svojho postoja neupustil a naďalej Ianthe presviedčal, že jej strach nemá opodstatnenie.

Ianthe prirástla Aubreyu k srdcu. Jeho náklonnosť si získala nevinnosťou ostro kontrastujúcou so strojenými pôvabmi žien, medzi ktorými kedysi hľadal lásku. A napriek tomu, že sa mu myšlienka, aby si mladý Angličan s vyberanými spôsobmi zobral za ženu nevzdelanú Grékyňu zdala smiešna, bol k tejto malej víle čoraz pripútanejší. Niekedy sa od nej dokázal odtrhnúť a s plánom archeologického výskumu odišiel, tvrdohlavo sa presviedčajúc, že sa nevráti skôr, ako skončí svoju úlohu. Vždy však prišiel na to isté. Bolo nemožné, aby sa sústredil na ruiny okolo seba, keď sa mu v mysli neustále vynáral obraz, ktorý sa vkradol do všetkých jeho myšlienok. Ianthe o jeho láske netušila. Vôbec sa počas ich známosti nezmenila, stále bola rovnako úprimná a detsky naivná. Vždy sa zdráhala, keď mal od nej odísť. Ale to skôr preto, že inak nemala s kým chodiť na svoje obľúbené miesta, keď sa jej spoločník zaoberal kreslením či oprašovaním predmetu, ktorý nepodľahol ničivému zubu času. Obidvoch rodičov sa neustále pýtala na upírov a oni bledli od strachu vo chvíli, keď vyslovila to slovo, priznali, že o ich existencii vedia. Aubrey sa krátko po rozhovore o nemŕtvych, rozhodol

pokračovať vo svojom výskume na istom mieste, kde sa plánoval zdržať niekoľko hodín. Keď Ianthini rodičia začuli názov toho miesta, začali ho nástoľčivo prosiť, aby sa nevracal uprostred noci, pretože by musel prejsť cez les, do ktorého by žiaden Grék za žiadnu cenu po zotmení nevkročil. Les mu opísali ako dejisko nočných hostín upírov, ktorí údajne potrestajú každého, kto si dovoľí skrížiť im cestu. Aubrey sa snažil zľahčiť ich rozprávanie a otočiť ho na žart, keď však videl, ako sa pri jeho pokuse o zosmiešnenie vyššej diabolskej moci, triasli strachom, bol radšej ticho.

Na druhý deň sa Aubrey vydal na cestu sám. Prekvapila ho melanchólia, ktorú zahliadol na tvári svojho hostiteľa a trápil sa, keď zistil, že jeho uštipačné poznámky o viere v tie odporne monštrá u neho vyvolali toľko strachu. Keď vysadol na koňa, pribehla k nemu Ianthe a prosila ho so všetkou vážnosťou, aby sa vrátil skôr než noc prepožičia svoj temný háv skutkom týchto bytostí. A on jej to prisľúbil. Do svojho výskumu sa však pohrúžil natoľko, že si neuvedomil, že sa deň schyľuje k večeru a že sa na obzore objavujú oblaky a že ani sa nenazdá a z čiernej masy nad jeho hlavou sa začne na krajinu valiť dážď. Nakoniec však popohнал koňa, rozhodnutý dobehnúť svoje meškanie. Na to však už bolo neskoro. V týchto južných klímach je súmrak takmer nepoznaným javom. Noc prichádza hneď, ako zapadne slnko. Skôr než sa stihol dostať do polovice svojej cesty, začala sa búrka. Hromy bez prestania burácali, ťažké kvapky dažďa si našli cestu pomedzi listy, ktoré prikrývali lesný chodník a zdalo sa mu, že modré blesky udierajú rovno k jeho nohám. Jeho kôň sa náhle splašil a šialeným tempom sa vrátil doprostred hustého lesa. Unavené zviera nakoniec zastalo a on vďaka svetlu bleskov zistil, že sa ocitol pri chatrči, ktorej strecha ledva vyčnievala spomedzi nahromadeného lístia a raždia. Zoskočil z koňa a vykročil smerom k domu. Dúfal, že v ňom nájde niekoho, kto mu ukáže cestu do mesta alebo ho aspoň prichýli, kým besnenie búrky neustane. Ako sa približoval a hrom na chvíľu utíchol, počul strašný krik ženy miešajúci sa s priduseným, víťazoslávnym smiechom. Na chvíľu sa zarazil, ale hrom, ktorý mu opäť zaburácal nad hlavou, ho posunul vpred a on otvoril dvere chatrče. Ocitol sa v úplnej tme. Kráčal teda za hlasmi. Zjavne si jeho prítomnosť nikto nevšimol. Napriek tomu, že niekoľkokrát zakričal do tmy, zvuky neustávali. Zrazu na niekoho narazil. Pevne ho uchopil. Potom počul výkrik: „Pomóc!“, za ktorým nasledoval dlhý prenikavý smiech a on cítil, že ho zo zeme zodvihla nejaká nadľudská sila. Rozhodnutý, že svoj život len tak ľahko nedá, bojoval. Márne. Ruka, ktorá ho zvierala, ho nadvihla a hodila s nesmiernou silou na zem. Jeho nepriateľ sa zvalil na neho, kľakol si mu na hrud' a rukami ho chytil pod krk. V tej chvíli ho vyrušilo svetlo fakiel' presvitajúce die-rou, cez ktorú za dňa svietilo slnko. Postavil sa a zanechajúc svoju korisť, rýchlo vybehol z dverí a zvuk raždia pukajúceho pod ťarchou jeho krokov čoskoro zanikol v hluku búrky. Dážď utíchol a tí, čo boli vonku, začuli hlas mladého Angličana, ktorý sa nevládal ani pohnúť. Vošli dovnútra. Fakl'ami osvetlili steny z blata a slamenú strechu pokrytú hrubou vrstvou sadzí. Na Aubreyho žiadosť začali hľadať ženu, ktorú počul kričať.

Opäť sa ocitol v tme. Strach z nej sa nedal porovnať so zdesením, ktoré pocítil, keď tmu nanovo presvietili fakle a on videl nádherné telo svojej skvostnej spoločníčky nehybne mŕtve. Zatvoril oči a dúfal, že to bol len prelud jeho unavených zmyslov. Ale, keď ich otvoril, videl opäť tú istú scénu s mŕtvym telom ležiacim vedľa neho. V jej tvári nebola farba, dokonca ani na perách. Napriek tomu mala pokojný výraz, ktorý bol rovnako príťažlivý ako iskra života kedysi ukrytá v jej očiach. Šiju a hrud' mala zastriekané krvou a na krku zostali stopy po zuboch, ktoré jej prehryzli tepnu – a práve na toto miesto muži ukazovali a prestrašene všetci naraz kričali: „Upír! Upír!“ Muži rýchlo vyrobili nosidlá a Aubreyho uložili vedľa bytosti, ktorá bola pre neho len včera tým najjasnejším a najkrajším snom a ktorá tu teraz nehybne ležala bez života. Nevedel, na čo myslí. Jeho myseľ bola otupená a bočiac od uvažovania sa utiahla do milosrdnej prázdnoty. Takmer podvedome v ruke zvieral zvláštne tvarovanú dýku, čo našiel v chatrči. Veľmi skoro stretli aj ostatných mužov, ktorých jej matka požiadala o pomoc pri hľadaní dcéry. Ich nárek bolo počuť až do mesta a rodičov mladej dievčiny varovali pred tragickými správami, ktoré im muži prinášali. Opísať ich žiaľ nie je možné. Keď sa však dozvedeli príčinu smrti svojho dieťaťa, pozreli sa na Aubreyho a ukázali na telo. Ich smútok nemohlo zmierniť nič na svete a obaja žiaľom zakrátko umreli.

Aubrey zostal pripútaný na lôžko a hodiny blúznil vo vysokých horúčkach. Často volal lorda Ruthvena a Ianthe. V delíriu sa osudy týchto dvoch ľudí spojili a zdalo sa, akoby prosil svojho niekdajšieho spoločníka, aby ušetril milovanú bytosť. Inokedy ho preklíňal ako jej vraha a prisahal mu pomstu. Lord Ruthven sa v tom čase náhodou ocitol v Aténach a nech už boli jeho motívy akékoľvek, keď sa dopyčul, v akom stave sa Aubrey nachádza, ubytoval sa v tom istom dome a ani na chvíľu sa nepohol od jeho posteľe. Keď sa Aubrey prebral z delíria, preľakol sa. Bol zhrozený pohľadom na toho, ktorého obraz bol pre neho obrazom upíra. Veľmi skoro si však na jeho prítomnosť privykol. A to aj vďaka chlácholivým slovám lorda Ruthvena vyjadrujúcim žiaľ nad nešťastím, ktoré ho oddelilo od jeho milovanej, ako aj pozornosti a starostlivosti, ktoré mu prejavoval. Zdalo sa, že jeho lordstvo sa od času, keď ho Aubrey videl naposledy, zmenilo. Už nebol tou apatickou bytosťou, ktorá ho v Londýne tak zaujala. Ako sa však uzdravoval, Ruthven sa opäť vrátil k starým spôsobom a Aubrey už nepozoroval žiadne rozdiely. Možno jeden. Z času na čas ho prekvapil lordov upriamený pohľad a zákerný škodoradostný úsmev, ktorý mu pohrával na perách. Nevedel prečo, ale tento úškl'abok mu naháňal strach. Počas posledných týždňov Aubreyho liečby bol lord Ruthven zjavne zaujatý pozorovaním vlń, ktoré na mori dvíhal čoraz chladnejší vietor alebo zaznamenávaním dráh nebeských telies, ktoré podobne ako naša Zem krúžili okolo nehybného Slnka. Skutočne sa zdalo, že sa vyhába pohľadu do ľudských očí.

Šok, ktorý Aubrey prežil, oslabil jeho myseľ natoľko, že celkom prišiel o svoju jedinečnú bystrosť a pohotovosť. Podobne ako lord Ruthven začal vyhľadávať ticho a samotu. Samotu, po ktorej jeho srdce túžilo, však okolie Atén neposkytovalo. Keď sa

pokúšal zísť medzi zrúcaniny, ktoré kedysi skúmal, videl vedľa seba Ianthe. Keď sa šiel do lesa, počul zvuk jej ľahkých krokov a smiech. Dokonca ju videl, ako pre neho zbiera obyčajné fialky. Keď sa v takýchto chvíľach otočil, jeho predstavivosť mu dokonca ponúkla jej obraz – bledú tvár, poranený krk a láskavý úsmev na perách. Rozhodol sa teda utiecť od miest, na ktorých mu všetko horko pripomínalo stratenú lásku. Lordovi Ruthvenovi, ktorému sa cítil zaviazaný za starostlivosť poskytnutú počas choroby, navrhol, aby navštívili ešte nepreskúmané časti Grécka. Precestovali celú krajinu, prešli každým miestom, kde mohla vkročiť ľudská noha. Ich kone cválali príliš rýchlo, aby si uvedomili, na akých miestach sa ocitli a na čo sa vlastne dívajú. Od ľudí počuli veľa o lúpežníkoch, postupne však týmto historikám prestali venovať akúkoľvek pozornosť, pretože ich považovali za výmysly jednotlivcov, ktorých cieľom bolo získať čo najviac z mešca pocestných pod zámienkou, že im poskytnú ochranu pred vymyslenými nebezpečenstvami. Na rady miestnych nebrali ohľad, až dovedy, kým raz, keď cestovali len s niekoľko málo strážcami, ktorí ich mali skôr sprevádzať než chrániť, nevošli do úzkeho priesmyku, ktorým si pomedzi veľké kamene napadané z okolitých zrázov kliesnila cestu rieka. Vtedy svoju aroganciu oľutovali. Sotva sa ich koč dostal na úzku cestičku, okolo hláv im začali hvízdať guľky a vzduch zaplnili ozveny výstrelov. Stráže ich v tej chvíli opustili, schovali sa za balvany a začali strieľať na útočníkov. Lord Ruthven a Aubrey nasledovali ich príklad a ukryli sa pod skalný previs. Zahanbilo ich však, že ich útočníci takto zahnali do kúta. Navyše ich útočisko poskytovalo len falošnú ochranu, pretože ktorýkoľvek z lúpežníkov mohol prejsť ponad ich úkryt a zaútočiť na nich zozadu. Rozhodli sa preto nepriateľovi postaviť tvárou v tvár. Ledva však stihli vybehnúť spod previsu, keď lorda Ruthvena do pleca zasiahla guľka a skolila ho na zem. Aubrey sa mu rozbehol na pomoc. V zmatku prestal útočiť a brániť sa a zrazu sa ocitol v obkľúčení lúpežníkov. Keď strážcovia videli poraneného Ruthvena, odhodili zbrane a vzdali sa.

Len vďaka prísľubu obrovskej odmeny zbojníci pomohli Aubreyemu zaniest' zraneného priateľa do blízkej chatrče. Hneď ako sa dohodli na výkupnom, zmizli. Lord Ruthven rýchlo zoslabol. Do dvoch dní sa mu na poranenom pleci vytvorila gangréna a zdalo sa, že jeho koniec je otázkou niekoľkých hodín. Jeho správanie a výraz tváre sa však nezmenili. Vyzeral, že bolesť vôbec nevníma a svet naokolo mu je ľahostajný. Ako sa však blížil posledný večer jeho života, začal byť nepokojný. Často sa zahľadel na Aubreyho, ktorého úpenlivejšie než kedykoľvek predtým prosil o pomoc: „Pomôž mi! Ty ma môžeš zachrániť. Môžeš dokonca viac. Nemyslím tým život. Smrti sa bojím asi tak ako súmraku. Môžeš však zachrániť moju česť – česť svojho priateľa.“

„Ako? Povedz ako? Urobím čokoľvek,“ odpovedal Aubrey.

„Nepotrebujem mnoho. Život zo mňa čochvíľa vyprchá, nemám čas všetko vysvetľovať. Ale, ak zamlíš všetko, čo o mne vieš, moja česť zostane nepoškvrnená. A ak... ak by sa v Anglicku istý čas o mojej smrti nik nedozvedel.“

„Nikto sa to nedozvie.“

„Prisahaj!“ zachripel umierajúci muž a prudko sa posadil. „Prisahaj pri všetkom, čo je tvojej duši drahé i odporné, prisahaj, že odo dnes budeš celý rok aj deň mlčať o mojich zločinoch, či smrti akéhokoľvek človeka. Nech sa stane čokoľvek. Nech budeš svedkom čohokoľvek.“ Oči mu vybiehali z jamiek.

„Prisahám!“ povedal Aubrey.

Lord Ruthven sa rozosmial, padol na vankúš a naposledy vydýchol.

Aubrey si ľahol, ale nezaspal. V mysli sa mu vynáralo množstvo okolností, ktoré ho priviedli k stretnutiu a k cestám s týmto človekom. Nevedel prečo, ale keď si spomenul na svoju prísahu, prešiel mu akoby v očakávaní nejakej hrozivej udalosti po chrbte mráz. Skoro ráno vstal a chcel vstúpiť do chatrče, v ktorej nechal telo, keď mu cestu zastal lúpežník. Ľahostajne mu oznámil, že telo v nej už nie je. Potom, čo z chatrče v noci odišiel, ho spoločne so svojimi kumpánmi vyniesol na vrch blízkej hory, aby splnil sľub, ktorý dal jeho lordstvu. Lord Ruthven si údajne želal, aby na jeho telo dopadol prvý chladný lúč mesiaca, ktorý na oblohe zasvieti po jeho smrti. Aubreyho táto informácia zaskočila a s niekoľkými mužmi odišiel na vrchol hory rozhodnutý telo pochovať. Keď sa však dostal na vrchol, nenašiel ani stopy po mŕtvoľe či jej oblečení. Lúpežníci prisahali, že Ruthvenove pozostatky položili presne na tú skalú, pred ktorou Aubrey stál. Chvíľu sa jeho myseľ zmietala v pochybnostiach, ale nakoniec sa uspokojil s domnienkou, že banditi telo pochovali, aby sa mohli zmocniť šiat.

Unavený z krajiny, v ktorej ho postretlo takéto nešťastie a kde všetko hralo do karát zlým náhodám umocňujúcim akúsi podozrivú melanchóliu, čo sa mu vkradla do duše, sa rozhodol odísť a zakrátko na to dorazil do Smyrny. Kým čakal na loď do Otranta alebo Neapola, zamestnával sa usporadúvaním vecí lorda Ruthvena. Medzi nimi našiel aj kufrík s rôznymi útočnými zbraňami spôsobujúcimi protivníkovi istú smrť. Našiel tam aj niekoľko dýk a jatagánov. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď si pri prezeraní nožov, všimol puzdro zdobené rovnakými motívami ako dýka, ktorú našiel v tej odpornej chatrči. Striaslo ho. Pomaly, akoby vedel, že podobný dôkaz sa mu skôr či neskôr pripletie do cesty, vylovil zo svojej cestovnej tašky dýku. Slovom nemožno opísať hrôzu, aká ho prestúpila, keď zistil, že zvláštne tvarovaný nôž aj puzdro patria k sebe. Uprene hľadel na dýku a hoci si želal, aby mohol neveriť vlastným očiam, jeho zrak nepotreboval ďalšie uistenia. Zvláštny tvar, rovnaký odtieň na rukoväti aj puzdre by však nikoho nenechali na pochybách. Navyše na oboch predmetoch boli zaschnuté kvapky krvi.

Opustil Smyrnu a na ceste domov sa zastavil v Ríme, kde jeho prvé kroky viedli k dáme, ktorú sa pokúsil uchrániť pred zvodcovskými kúskami lorda Ruthvena. Jej rodičia boli na mizine a o mladej slečne nikto nepočul od odchodu jeho lordstva. Aubrey pod náporom toľkej hrôzy takmer zošalel. Pomyslel si, že toto mladé dievča mohlo byť ďalšou z obetí Ianthinho vraha. Začal byť mrzutý a mlčky a jeho jedinou starosťou

bolo poháňanie poslíčkov, akoby tým mohol zachrániť život niekoho drahého. Prices-toval do Calais a vietor, ktorý sa zjavne podvolil jeho vôli, fúkal lodi do plachiet, a tak sa čoskoro ocitol pri anglických brehoch. Ponáhlal sa do domu svojich rodičov, kde v objatiach svojej sestry akoby na chvíľu zabudol na všetko predchádzajúce trápenie. Ako dieťa si vedela získať jeho náklonnosť. Teraz, keď sa z nej stávala žena, bola nie-len milým, ale aj veľmi príjemným spoločníkom.

Slečna Aubreyová neoplývala okázalým pôvabom prit'ahujúcim pohľady na ve-čierkoch spoločenskej smotánky. Nebolo v nej nič z ľahkej pompéznosti typickej pre elektrizujúcu atmosféru preplnených salónov. Jej modré oči sa nikdy nerozžiarili ľah-kovážnosťou nerozumnej mysle. Pôsobila melancholicky, ale nie smutne. Jej rozváž-nosť akoby pramenila niekde zvnútra, ktoré vedelo, že existujú aj jasnejšie svety, ako je ten náš. Kráčala vždy s rozvahou, preto jej kroku chýbala ľahkosť, ktorá iným umož-ňuje zísť z cesty, keď sa dajú opantať nejakou prázdnu nádherou. Keď bola sama, tvár sa jej nikdy nerozjasnila radostným úsmevom. Ale, keď sa stretla s bratom, ktorému bola nesmierne drahá a ktorý v jej prítomnosti zabudol na všetok smútok a nešťastie, ktoré ho okrádali o pokoj, nikto by jej úsmev nevymenil za pohľad nejakej pôžitkárky. V takých chvíľach sa jej oči a celá tvár rozžiarili akýmsi vnútorným svetlom. Mala len osemnásť rokov a ešte ju neuviedli do spoločnosti. Jej poručníci sa domnievali, že by s takýmto krokom mali počkať, kým sa jej brat nevráti z kontinentu, aby jej mohol robiť garde. Teraz sa tento problém vyriešil a súrodenci sa rozhodli, že najbližší večie-rok, ktorý sa blížil mil'ovými krokmi, bude na uvedenie do veľkého sveta vhodnou prí-ležitosťou. Aubrey však pociťoval nutkanie zostať v dome svojich rodičov a utápať sa v melanchólii, ktorá ho po návrate do Anglicka premohla. Nevedel sa prinútiť, aby predstieral záujem o mondénnych cudzincov, keď mu myseľ ovládali obrazy nedávno zažitých udalostí. Svoje vlastné pohodlie sa však nakoniec rozhodol obetovať pre ochranu sestry. Odišli do Londýna, kde sa ubytovali a začali pripravovať na večierok, ktorý sa mal uskutočniť na druhý deň.

Prišlo veľmi veľa ľudí. Dávno sa žiadna zo šľachtických zábav nekonala, a tak všetci, ktorí sa aspoň na chvíľu túžili stratiť v žiare perál a šiat zo zdobeného brokátu, si takúto príležitosť nemohli nechať ujsť. Aubrey sprevádzal svoju sestru. Kým postá-val v kúte a nevšímal si okolie, ponorený do vlastných spomienok na prvé stretnutie s lordom Ruthvenom, ku ktorému došlo práve v tomto dome, pocítil, ako ho niekto po-klepal po pleci a veľmi známym hlasom mu povedal: „Pamätaj na svoju prísahu!“ Tak-mer v sebe nenašiel odvahu, aby sa otočil, pretože sa bál, že uvidí príznak a namieste sa zblázni. Nakoniec len z diaľky zahliadol presne tú istú postavu, ktorá vtedy tak veľmi upútala jeho neskúsené a naivné oko. Díval sa na ňu, až kým sa mu nohy nepodlomili a nebol nútený požiadať priateľa, aby mu pomohol do kočiara. Doma sa rýchlymi ráz-nymi krokmi prechádzal po izbe, pričom si hlavu držal v dlaniach, akoby sa bál, že mu

ju pretlak myšlienok roztrhne. Lord Ruthven stál pred ním a jemu postupne dochádzali všetky súvislosti. Dýka. Prísaha. Ožil. On ožil a Aubrey tomu nedokázal uveriť. Mŕtvý ožil! Mal pocit, že to bola len hra jeho obrazotvornosti. Ten človek nemohol byť skutočný. Napochytro sa rozhodol do spoločnosti vrátiť. Napriek tomu, že už skôr sa pokúšal povypytovať na lorda Ruthvena, vždy však bezúspešne. O niekoľko dní so sestrou navštívili večierok jedného zo svojich príbuzných. Aubrey sestru zveril pod ochranu gardedámy a sám sa utiahol do ústrania, kde sa mohol naplno venovať svojim zožierajúcim myšlienkam. Keď videl, že sa ľudia postupne začali vytrácať, zašiel do druhej miestnosti, kde našiel sestru zabratú do vážneho rozhovoru v kruhu niekoľkých mužov. Pokúšal sa pomedzi nich dostať až k nej, keď sa jeden z nich náhle otočil a Aubreyho zrak spočinul na tvári, ktorá bola tak dlho jeho nočnou morou. Vyskočil dopredu, schytil sestru za ruku a rýchlym krokom ju dotiahol na ulicu. Pri dverách sa na pár chvíľ ocitli v tlačnici sluhov čakajúcich na svojich pánov. Kým Aubrey pomedzi nich kľučkoval, začul znovu ten hlas, ktorý mu do ucha šepkal: „Pamätaj na svoju prísahu!“ Nemal odvalu otočiť sa a strkajúc do svojej sestry sa čoskoro dostali na ulicu ku kočiari.

Aubrey bol zmätený. Ak bol už predtým posadnutý jedinou myšlienkou, ako veľmi musela jeho myseľ opantať teraz, keď si bol takmer istý, že to monštrum znovu žije. Nevšimá si ani starosti svojej sestry, ktorá sa snažila z neho dostať vysvetlenie toho náhleho odchodu z večierku. Zamrmlal len niekoľko slov, ktoré ju vydesili. Čím viac nad tým rozmýšľal, tým bol bezmocnejší. Mátala ho tá prísaha. Hádám mal on byť tým, kto dovolí tomuto monštru vyčítať, priniesť mu skazu uprostred všetkého, čo miloval a kto ničomu z toho nie je schopný zabrániť? Ved' bol v takej hrozivej blízkosti jeho vlastnej sestry. Ale aj tak. Keby svoju prísahu porušil a všetko povedal, kto by mu uveril? Rozmýšľal aj nad tým, že svet zbaví tejto obludy vlastnou rukou. Potom si však spomenul, že Ruthven sa smrti už do tváre vysmial. Celé dni nemyslel na nič iné. Zavretý vo svojej izbe sa s nikým nestretával a jedol len, keď za ním prišla jeho sestra a so slzami v očiach ho prosila, aby sa aspoň kvôli nej spamätal. Nakoniec, keď už nebol schopný vystáť ticho a samotu, vyšiel z domu a blúdil ulicami, kde sa snažil uniknúť obrazu, ktorý ho prenasledoval. Zanedbával svoj zovňajšok. Jeho kabát celkom stratil farbu, pretože ho vystavoval poľudňajšiemu slnku a poľnočným dažďom. Už by v ňom nikto nespoznal toho pekného mladého muža, ktorým bol kedysi. Najskôr sa každý večer zvykol vrátiť domov, ale nakoniec si už ľahol spať, kdekoľvek ho premožla únava. Slečna Aubreyová v strachu o jeho bezpečnosť najala sluhov, aby ho sledovali. Veľmi rýchlo sa im však vzdialil. Utekal totiž pred tým najrýchlejším prenasledovateľom – unikal pred myšlienkou. No jeho správanie sa náhle zmenilo. Uvedomil si totiž, že všetkých svojich priateľov nechal napospas nepriateľovi, o ktorom netušili, že sa medzi nich votrel. Zaumienil si teda, že sa vráti do spoločnosti a Ruthvena bude pozorne sledovať. Napriek svojej prísaha si predsavzal, že varuje kohokoľvek, ku komu sa lord

priblíži. Keď vošiel do miestnosti, jeho vyziabnutá postava a podozrivý vzhl'ad bili do očí a jeho vnútorné chvenie bolo také zrejmé, že ho sestra musela poprosiť, aby nevyhľadával spoločnosť, ktorá na neho zjavne dobre nevpĺyvala. Jej slová nepadli na úrodnú pôdu, a preto sa rozhodli zasiahnúť poručníci. Zo strachu, že Aubrey prichádza o rozum, uznali, že je najvyšší čas, aby opäť prebrali zodpovednosť za človeka, ktorého im do opatery zverili Aubreyho rodičia.

Pokúsili sa uchrániť ho pred ranami a utrpením, ktoré ho denne stretali na potulkách mestom. Nepriali asi ani, aby trápenie, ktoré považovali za šialenstvo, ukazoval na verejnosti. Zamestnali preto lekára a ubytovali ho priamo v dome, aby mohol na pacienta neustále dohliadať. Zdalo sa, že Aubrey si to vôbec nevšimol. Až natoľko bol ponorený do svojich myšlienok. Nakoniec zostal pripútaný na lôžko. Často celé dni ani nevstal z postele. Úplne vyziabol, oči sa mu začali zvláštne lesknúť a precitol len vtedy, keď do izby vošla jeho sestra. Vtedy sa strhol, chytil ju za ruku a s pohľadom drásajúcim jej srdce, ju prosil, aby sa ho nedotýkala. „Nedotýkaj sa ho! Z lásky ku mne, prosím, sa k nemu nepribližuj!“ Keď sa ho však opýtala, koho sa nemá dotýkať, jeho jedinou odpoveďou bolo: „Presne toho. Áno.“ A opäť upadol do stavu, z ktorého ho nevedela prebrať ani ona. Toto delírium trvalo dlhé mesiace. Postupne ako rok plynul, sa však jeho záchvaty stávali zriedkavejšími a jeho myseľ sa oslobodzovala od čiernej ťažoby, ktorú si doniesol z ciest. Poručníci si všimli, že niekoľkokrát denne niečo počíta na prstoch a výsledok mu vždy na tvári vyčarí úsmev.

Hodina, keď jeho prísaha mala vypršať, sa blížila. V posledný deň roku prišiel za ním do izby jeden z jeho poručníkov a začal sa s lekárom zhovárať o smutnom zdravotnom stave pána Aubreyho v takom šťastnom čase, akým sú zásnuby jeho sestry. Tieto slová Aubreyho hneď prebrali. Zaujímalo ho hlavne meno muža, za ktorého sa má mladá slečna vydať. Potešení týmto náhlym návratom zmyslov, o ktorých si mysleli, že ich pacient úplne stratil, spomenuli meno grófa z Marsdenu. Aubrey si spomenul na tvár mladého grófa, ktorého stretol na večierku a lekár mal dojem, že sa tejto správe potešil. Napriek tomu ho Aubreyho žiadosť zúčastniť sa na svadbe a stretnúť sa so sestrou prekvapila. Hoci to rázne odmietol, o niekoľko minút sedela slečna Aubreyová vedľa bratovej postele. Zjavne sa opäť vedel tešiť z jej nádherného úsmevu. Pritiahol ju k sebe a pobožkal na líce zmáčané slzami radosti z náhleho uzdravenia. Začal hovoriť so všetkou svojou niekdajšou vľúdnosťou a blahoželal jej k sobášu s človekom, ktorý bol vážený nielen kvôli svojmu postaveniu a úspechom, keď si zrazu všimol, že na krku má zavesený amulet. Otvoril ho a s uľaknutím zistil, že sa pozerá na tvár monštra, ktoré mu zničilo život. V záchvate zúrivosti amulet odtrhol z retiazky a rozdupal na kúsky. Keď sa ho sestra opýtala, prečo takto zničil podobizeň jej budúceho manžela, pozrel na ňu, akoby nerozumel. Chytil ju za ruky a hľadiac na ňu so šialeným výrazom na tvári ju prosil, aby mu odprisahala, že sa nikdy za toto monštrum nevydá, pretože on... A vetu nedokončil. Akoby ho ten hlas znovu zaprisahával, aby

nezabudol na svoj sľub. Rýchlo sa pozrel za seba, pretože mal pocit, že lord Ruthven stojí vedľa neho. Nebol tam však nikto. Zatiaľ ho lekár a poručníci, čo sledovali túto scénu, odtrhli od slečny Aubreyovej a požiadali ju, aby odišla. Zákerná choroba sa vrátila, pomysleli si. Padol pred nimi na kolenná, prosil, žobronil, aby svadbu aspoň o jeden jediný deň posunuli. Lekár tento stav pripisoval šialenstvu, ktoré ho opäť pripravilo o rozum a potom, čo ho upokojil, odišiel.

Po nešťastnom večierku lord Ruthven navštívil dom Aubreyovcov. Keď sa dopočul o Aubreyho chorobe, hneď si domyslel, že on sám je jej príčinou. Keď sa však dozvedel, že lekári Aubreyho považujú za nesvojprávneho blázna, ani sa nesnažil zamaskovať svoje potešenie a radosť pred tými, ktorí mu túto informáciu priniesli. Poponáhlal sa do domu svojho bývalého spolucestovateľa a neustálou prítomnosťou a predstieraním veľkej náklonnosti k chorému a záujmu o jeho osud si postupne získal priazeň slečny Aubreyovej. Kto by bol schopný jeho moci odolat'? Rozprával o nebezpečenstve a veľkom úsilí. O sebe sa vyjadroval ako o človeku, ktorý neprechovával city k nikomu na tejto preplnenej zemi, ktorý nemiloval do chvíle, kým ju nestretol. Keď ju spoznal, uvedomil si, že jeho život nebude mať cenu a zmysel, ak do jeho konca nebude môcť počúvať len jej nádherný hlas. Či už to bolo majstrovstvo, s ktorým lord Ruthven používal svoj hadí jazyk, alebo to bol zásah osudu, v konečnom dôsledku si získal jej srdce. Dostal miesto na dôležitej ambasáde a svoje postavenie použil ako zámienku na urýchlenie sobáša, napriek tomu, že mu bránilo zlé zdravie nevestinho brata. Nakoniec dátum stanovili na posledný deň lordovho pobytu v Anglicku pred odchodom na kontinent.

Keď lekár a poručníci odišli z izby, Aubrey sa pokúsil podplatiť sluhov. Márne. Požiadal ich teda o pero a papier a napísal list sestre, v ktorom na ňu naliehal, aby aspoň o niekoľko hodín posunula sobáš, odsúdiac ho tými najhroznejšími slovami. Apeloval na jej úctu k vlastnému šťastiu, svojej cti a cti tých, ktorí odpočívajú v hrobe, ktorí ju kedysi držali v náručí a vkladali do nej všetky svoje nádeje. Sluhovia prisľúbili, že list doručia. Najprv ho však dali prečítať lekárovi, a ten sa rozhodol, že už radšej nebude trápiť slečnu Aubreyovú ničím, čo považoval za halucinácie chorej mysle. Obyvatelia domu si v tú noc veľmi neoddýchli a Aubrey trasúci sa na posteli počul, že prípravy na svadbu nezastavili, práve naopak, že všetko išlo podľa plánu. Za briezdenia začul hrkot kočiarov. Mal pocit, že úplne zošalie. Zvedavosť sluhov však nakoniec zvíťazila nad ich ostražitosťou, postupne sa z izby vytratili a Aubreyho nechali pod dohľadom bezmocnej stareny. Využil teda príležitosť, rýchlo vybehol z izby a dorazil do haly, kde sa postupne zhromažďovali svadobčania. Lord Ruthven si ho všimol prvý. Prihnal sa k nemu, chytil ho za rameno a vyviedol z miestnosti. Od zúrivosti úplne stratil reč. Keď však prišli na schodisko, Ruthven mu zašepkal do ucha: „Pamätaj na svoju prísahu a vedz, že ak sa tvoja sestra dnes nestane mojou ženou, bude jej česť navždy pošpinená. Ženy sú také krehké!“ S týmito slovami ho posotil k sluhom, ktorí ho už hľadali. Aubrey nevládal stáť na nohách. Od zúrivosti, ktorej nedal voľný priechod, sa mu v hlave nahromadila krv. Nikto o incidente

nepovedal jeho sestre, pretože lekár ju nemal v úmysle znepokojovať. Manželstvo bolo uzavreté a nevesta so ženíchom odišli z Londýna.

Aubrey zoslabol. Výron krvi ho takmer zabil. Zavolať k sebe sestričných poručníkov, a keď odbila polnoc, vyrovnaným hlasom im vyrozprával všetko, čo sa už čitateľ na týchto stránkach dozvedel a poslednýkrát vydýchol.

Poručníci sa snažili čo najrýchlejšie dosiahnuť slečnu Aubreyovú. Keď však prišli do hotela, kde sa s manželom ubytovala, bolo neskoro. Lord Ruthven zmizol a krv Aubreyho sestry zahasila smäd UPÍROVI!

